

BOSNA I HERCEGOVINA
APELACIONI SUD BRČKO DISTRIKTA
BOSNE I HERCEGOVINE
Broj: 96 o K 051913 14 Kž
Brčko, 02.07.2014. godine

U IME BRČKO DISTRIKTA BOSNE I HERCEGOVINE!

Apelacioni sud Brčko distrikta Bosne i Hercegovine u vijeću sastavljenom od sudaca Srđana Nedić, kao predsjednika vijeća, Ilje Klaić i Lucić Josipe, kao članova vijeća, uz sudjelovanje Radmile Tomić, kao zapisničara u kaznenom predmetu protiv optuženog V.M. iz D., zbog kaznenog djela Bludne radnje iz članka 205. stavak 2. u svezi sa člankom 204., a sve u svezi sa člankom 55. Kaznenog zakona Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, („Službeni glasnik Brčko distrikta Bosne i Hercegovine“, broj 33/13 prečišćen tekst), odlučujući o žalbi branitelja optuženog Pavlović Predraga, odvjetnika iz Kancelarije za pravnu pomoć Brčko distrikta Bosne i Hercegovine izjavljenoj protiv presude Osnovnog suda Brčko distrikta Bosne i Hercegovine broj 96 o K 051913 13 K od 19.10.2013. godine, na nejavnoj sjednici kaznenog vijeća održanoj dana 02.07.2014. godine, u nazočnosti tužioca tužiteljstva Brčko distrikta Bosne i Hercegovine Amele Mustafić, optuženog V.M. i njegovog branitelja po zamjeni Dragane Vuković, odvjetnika iz Kancelarije za pravnu pomoć Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, donio je slijedeću

P R E S U D U

Odbija se kao neosnovana žalba branitelja optuženog V.M. iz D. i potvrđuje presuda Osnovnog suda Brčko distrikta Bosne i Hercegovine broj 96 o K 051913 13 K od 19.10.2013. godine.

Obrazloženje

Presudom Osnovnog suda Brčko distrikta Bosne i Hercegovine broj 96 o K 051913 13 K od 19.10.2013. godine, optuženi V.M. iz D., oglašen je krivim da je radnjama pobliže opisanim izreci presude počinio produženo kazneno djelo Bludne radnje iz članka 205. stavak 2. u svezi sa člankom 204., a sve u svezi sa člankom 55. Kaznenog zakona Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, za koje je temeljem navedenog zakonskog propisa i uz primjenu članaka 7., 42., 43., i 49. Kaznenog zakona Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, osuđen na kaznu zatvora u trajanju od 6 (šest) mjeseci.

Na temelju članka 188. stavak 1. Zakona o kaznenom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, optuženi je obvezan na plaćanje troškova kaznenog postupka u iznosu od 446,00 KM i paušala za rad suda u iznosu od 100,00 KM, sve u roku od 15 dana po pravomoćnosti presude, a pod prijetnjom prisilnog izvršenja.

Protiv navedene presude žalbu je u zakonskom roku izjavio branitelj optuženog Predrag Pavlović, odvjetnik iz Kancelarije za pravnu pomoć Brčko distrikta Bosne i Hercegovine (u daljem tekstu branitelj optuženog), kojom prvostupanjsku presudu pobija zbog pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja, odluke o kazni i odluke o troškovima postupka, predlažući da ovaj sud uvaži njegovu žalbu i prvostupanjsku presudu preinači tako što će optuženog osloboditi od optužbe ili preinači prvostupanjsku presudu tako što će optuženom izreći uslovnu osudu, te ga osloboditi obveze naknade troškova kaznenog postupka.

Tužitelj Brčko distrikta Bosne i Hercegovine (u daljem tekstu tužitelj) je podneskom od 12.11.2013. godine, dao odgovor na žalbu u kojem navodi da žalba branitelja optuženog nije osnovana ni po jednom žalbenom osnovu, te da je prvostupanjska presuda pravilna i na zakonu zasnovana, pa stoga predlaže da ovaj sud, u skladu s člankom 313. Zakona o kaznenom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, odbije žalbu branitelja kao neosnovanu i potvrdi prvostupanjsku presudu.

Na nejavnoj sjednici kaznenog vijeća ovog suda održanoj dana 02.07.2014. godine, branitelj po zamjeni Dragana Vuković, odvjetnik iz Kancelarije za pravnu pomoć Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, ostala je u svemu kod navoda i prijedloga iz pisano izjavljene žalbe, a tužitelj kod datog odgovora na žalbu.

Ovaj sud je ispitao prvostupanjsku presudu u smislu članka 306. Zakona o kaznenom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, nakon čega je odlučio kao u izreci ove presude, zbog razloga koji slijede:

Neosnovano se u žalbi branitelja prigovara da se prvostupanjska presuda kojom je optuženi V.M. oglašen krivim da je radnjama opisanim u točkama 1-4 izreke te presude počinio produženo kazneno djelo Bludne radnje iz članka 205. stavak 2., u svezi sa člankom 204. Kaznenog zakona Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, temelji na „pogrešno i nepotpuno utvrđenom činjeničnom stanju“. Prije svega valja istaknuti da se navedeni žalbeni osnov prema odredbi članka 299. Zakona o kaznenom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine definira kao „pogrešno ili nepotpuno utvrđeno činjenično stanje“, što ukazuje da je ovaj žalbeni osnov alternativno postavljen, tako da će činjenično stanje biti pogrešno utvrđeno onda kada je sud neku odlučnu činjenicu pogrešno utvrdio, a nepotpuno utvrđeno činjenično stanje egzistira u situaciji kada određena odlučna činjenica nije uopće utvrđena.

U konkretnom slučaju iz obrazloženja ovog žalbenog osnova koje je u žalbi dao branitelj optuženog može se zaključiti da branitelj smatra da je prvostupanjski sud na temelju dokaza koji su provedeni tijekom prvostupanjskog postupka pogrešno zaključio kako je sa sigurnošću utvrđeno da je optuženi V.M. počinio kazneno pravne radnje opisane u točkama 1-4 izreke pobijane presude i time ostvario sva zakonska obilježja produženog kaznenog djela Bludne radnje iz članka 205. stav 2. u svezi sa člankom 204. Kaznenog zakona Brčko distrikta Bosne i Hercegovine.

Nije u pravu branitelj kada u žalbi tvrdi da se pobijana presuda temelji isključivo na neizravnim dokazima, odnosno na iskazima svjedoka F.G., maloljetne M.P., njenog oca F.P., njene bake A.D., te svjedoka M.M., L.P., S.S., S.J. i A.G., jer oni nisu bilo očevici niti jednog od događaja opisanih u izreci prvostupanjske presude, nego su kao svjedoci u stvari prepričavali već prepričani iskaz oštećene maloljetne J.P. Naime, točno je da izuzev oštećene maloljetne J.P. i optuženog V.M. nije bilo izravnih očevidaca događaja tretiranih izrekom prvostupanjske presude i da su naprijed navedeni svjedoci tijekom prvostupanjskog postupka svjedočili o onome što im je maloljetna J.P. ispričala da joj se dogodilo u četiri slučaja kada je na različitim mjestima doživjela neugodna iskustva sa optuženim V.M. Međutim, to samo po sebi ne umanjuje dokaznu vrijednost iskaza tih svjedoka. Ovo zbog toga što su svjedoci F.G., maloljetna M.P., A.D. i L.P. do saznanja o kojim su svjedočili tijekom glavne rasprave došli na temelju izravnog kontakta sa oštećenom maloljetnom J.P., dok su svjedoci S.S. i S.J. koji su postupali kao ovlaštene službene osobe Policije Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, uglavnom svjedočili na okolnosti na koji način su došli do saznanja o počinjenju ovog kaznenog djela i koje radnje su poduzimali u cilju njegovog rasvjetljavanja.

Stim u svezi valja istaknuti da se prvostupanjska presuda uglavnom temelji na iskazu oštećene maloljetne J.P., koja je u svom iskazu koji je dala u Policiji Brčko distrikta Bosne i Hercegovine od 11.08.2011. godine u prisustvu predstavnika Centra za socijalnu skrb Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, detaljno opisala „svoja neugodna iskustva“ sa optuženim V.M., koja su se događala polovinom 2011. godine u mjestu D., gdje oštećena živi sa bakom A.D. Takav svoj iskaz maloljetna oštećena je ponovila na glavnoj raspravi od 29.08.2013. godine, na kojoj je saslušavana u skladu sa odgovarajućim odredbama Zakona o zaštiti svjedoka pod prijetnjom i ugroženih svjedoka Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, istina u nešto reduciranom obliku, međutim, nakon što je oštećenu, u skladu sa člankom 273. stavak 1. Zakona o kaznenom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, tužitelj podsjetio na neke pojedinosti iz njenog iskaza datog u policiji, kojih se oštećena prigodom njenog saslušanja na glavnoj raspravi nije mogla prisjetiti u mjeri u kojoj je to bilo neophodno da bi njenim iskazom bile obuhvaćene sve relevantne činjenice vezane uz kazneno pravne radnje opisane u izreci prvostupanjske presude, ona je potvrdila da je optuženi poduzeo sve one radnje koje su opisane u izreci prvostupanjske presude.

Ovim se ni na koji način ne umanjuje vrijednost (pouzdanost) iskaza oštećene maloljetne J.P., kako se to želi interpretirati u žalbi branitelja optuženog, naprotiv, „nesjećanjem“ određenih detalja oštećene je potpuno razumljivo u situaciji kada se ona saslušava pod posebnim okolnostima o događajima od kojih je prošlo skoro dvije godine i koje oštećena, bez obzira na njihovu traumatičnost, očito želi potisnuti iz svog pamćenja. Osim toga, nije nebitno istaknuti da se radilo o ženskoj osobi dječije dobi, koja je u vrijeme počinjenja kaznenog djela imala nepunih devet godina, čije su intelektualne sposobnosti na donjoj granici (IQ 72), tako da u vrijeme kada je bila predmetom seksualnog zlostavljanja nije mogla imati svjesnu predodžbu o značaju onoga što je optuženi poduzimao na njenu štetu.

Ovo pogotovo ako se ima u vidu da je u postupku vještačenja maloljetne oštećene J.P., po vještaku Danijeli Ostojić, kliničkom psihologu iz Bijeljine, utvrđeno da je oštećena maloljetna J.P. doživjela jedno jako traumatsko iskustvo koje se može

svrstati u domenu bludnih radnji poduzetih na njenu štetu, što se jasno manifestiralo u njenom ponašanju tijekom vještačenja, te da kod oštećene u povodu onoga o čemu je svjedočila nije uočen dominantan motiv za manipuliranje (laganje), tako da nije bilo nikakvog razloga da se dovede u sumnju istinitost iskaza oštećene maloljetne J.P., ma koliko optuženi inzistirao u svom iskazu da ju je na lažno svjedočenje navela njena baka A.D., kako bi se „osvetila“ optuženom koji je odbio svjedočiti u njenu korist u postupku ostvarivanja prava na stjecanje nekretnina iza pokojnog muža. Zbog neuvjerljivosti ovakve argumentacije opravdano prvostupanjski sud nije prihvatio obranu optuženog, kao niti ovaj sud navode žalbe branitelja koje se temelje na takvim tvrdnjama iz obrane optuženog.

Ako se ima u vidu da su svjedoci F.G., A.D., F.P., L.P. i maloljetna M.P. tijekom svog svjedočenja na glavnoj raspravi na skoro istovjetan način prenijeli kao svoja saznanja o događaju ono što im je u različitim prigodama o cjelokupnom događaju koji je predmet ovog kaznenog postupka ispričala upravo oštećena maloljetna J.P., onda je pravilno postupio prvostupanjski sud kada je prihvatio te iskaze kao relevantne, jer po ocjeni ovoga suda, oni nesumnjivo potkrepljuju iskaz oštećene maloljetne J.P. i na neizravan način otklanjaju sumnju u istinitost njenog iskaza. Ovo zbog toga što je malo vjerovatno da bi oštećena J.P., sobzirom na svoj dob od nepunih devet godina, mogla u toliko navrata na identičan način interpretirati cjelokupan događaj prvo svojoj baki A.D., potom sestri M.P. i rođaci F.G., onda ocu F.P. i na koncu djelatnicima Policije Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, ako se to o čemu je svjedočila doista nije i dogodilo na onakav način ili bar približno na onakav načina kako je to opisano u izreci prvostupanjske presude.

U takvim okolnostima odluka prvostupanjskog suda da optuženog oglasi krivim za kazneno djelo koje mu se stavlja na teret temelji se na pravilno utvrđenom činjeničnom stanju koje je rezultat svestrane ocjene provedenih dokaza koju je prvostupanjski sud proveo u svemu u skladu sa odredbama članka 15. i 281. stavak 2. Zakona o kaznenom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, tako da se prvostupanjska presuda ne temelji na „pogrešno i nepotpuno utvrđenom činjeničnom stanju“, u smislu članka 299. Zakona o kaznenom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, kako se to neosnovano tvrdi u žalbi branitelja optuženog.

Konačno, nije u pravu branitelj optuženog kada u žalbi tvrdi da je prvostupanjski sud, osuđujući optuženog V.M. na kaznu zatvora od 6 (šest) mjeseci prestrogo odmjerio, navodeći da ranija neosuđivanost optuženog, poodmakla životna dob, kao i njegove obiteljske prilike (supruga pretrpjela moždani udar) opravdavaju izricanje blaže kazne, odnosno uvjetne osude.

Suprotno stajalištu branitelja, ovaj sud smatra da je prvostupanjski sud prigodom izbora vrste i visine kaznene sankcije koju će izreći optuženom imao u vidu sve okolnosti propisane člana 49. Kaznenog zakona Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, uključujući i olakšavajuće okolnosti koje u žalbi potencira branitelj optuženog, te da je izrekao u potpunosti adekvatnu kaznu optuženom, imajući u vidu da se radi o produženom kaznenom djelu u smislu članka 55. Kaznenog zakona Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, kojeg čine četiri zasebne radnje koje svaka zasebno imaju sva obilježja krivičnog djela Bludne radnje iz člana 205. stavak 2., u svezi sa člankom 204. Kaznenog zakona Brčko distrikta Bosne i Hercegovine i za

koje je propisana kazna zatvora od 6 (šest) mjeseci do 5 (pet) godina. Dakle, izrečena kazna optuženom od 6 (šest) mjeseci zatvora predstavlja minimalnu kaznu propisanu za to kazneno djelo, a okolnosti (olakšavajuće) na koje se u žalbi poziva branitelj nisu takve naravi da bi opravdale izvanredno ublažavanje kazne, u smislu članka 50. stavak 1. točka b. Kaznenog zakona Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, odnosno izricanje uvjetne osude optuženom u smislu članka 60. i 61. Kaznenog zakona Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, kako se to neosnovano predlaže u žalbi branitelja.

U pogledu odluke prvostupanjskog suda da optuženog obveže na plaćanje troškova kaznenog postupka u iznosu od 446,00 KM i paušala u iznosu od 100,00 KM, ovaj sud smatra da je ona upotpunosti zasnovana na pravilnoj primjeni članka 188. stavak 1. Kaznenog zakona Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, jer branitelj tijekom prvostupanjskog postupka, a niti u podnesenoj žalbi, nije učinio vjerovatnim da bi plaćanje dosuđenih troškova kaznenog postupka moglo optuženog dovesti u oskudicu, zbog čega je njegovu žalbu u tom dijelu valjalo odbiti kao neosnovanu.

Kako je iz svega izloženog u obrazloženju ove presude razvidno da je žalba branitelja neosnovana, ovaj sud je na temelju članka 313. Zakona o kaznenom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine odlučio kao u izreci ove presude.

ZAPISNIČAR

Radmila Tomić

PREDSJEDNIK VIJEĆA

Srđan Nedić